

សៀវភៅដានីយ៍លៃ — លខេសសែបពីរ

តំណភ្ជាប់

Jeff Pippenger

2024-01-06

លោកយ៉ូហានហាទីសុទ ជាពុយាការីដលៃជាតំណភ្ជាប់។

«ហោរាយ៉ូហានជាខុសចែងភ្ជាប់រវាងសម័យកាលទាំងពីរ។ ក្នុងនាមជាតំណភ្ជាប់របស់ព្រះ
ទ្រង់បានឈរឡើងដើម្បីបង្ហាញទំនាក់ទំនងរវាងគ្រិស្តយិន័យ
និងពួកហោរាជាមួយនឹងសម័យគ្រិស្តទាន។ ទ្រង់ជាពន្ធលើតូចជាង
ដលៃគួរមានពន្ធលើធំជាងមកតាមក្បួនវេយ។
ចិត្តគំនិតរបស់យ៉ូហានគួរបានបំភ្លឺដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
ដើម្បីឱ្យទ្រង់អាចបញ្ចេញពន្ធលើលើបុរាណសុភ័ក្ត្ររបស់ទ្រង់; ប៉ុន្តែ
មិនមានពន្ធលើណាមួយផ្សេងទៀតដែលចូលរួមបានក្នុងឡើង
ឬនឹងក្នុងឡើងយ៉ាងច្បាស់លាស់លើមនុស្សជាតិដែលបានផ្តល់ក្រុះ
ដូចជាពន្ធលើដែលបញ្ចេញមកពីការបង្កើន និងគំរូរបស់ព្រះយេស៊ូវឡើយ។ ព្រះគ្រីស្ទ
និងបេសកកម្មរបស់ទ្រង់ គួរបានយល់ដឹងត្រឹមត្រូវសម្រាប់បុណ្យនោះ
ដូចដែលបានគូររូបភាពជាតិមិត្តភាពក្នុងយុទ្ធសាស្ត្រដែលមានស្រាប់។
សូមបើកយ៉ូហានផ្ទាល់ក៏មិនទាន់បានយល់ច្បាស់ទាំងស្រុងអំពីជីវិតអនាគតដ៏អមតៈ
តាមរយៈព្រះអង្គគ្រប់គ្រងនោះដែរ»។ The Desire of Ages, 220.

ព្រះយេស៊ូវក៏ជាពុយាការីដលៃជាតំណភ្ជាប់ផងដែរ។

«ព្រះគ្រីស្ទបាននាំផ្លូវពីផែនដីទៅស្ថានសួគ៌។ ទ្រង់ជាចំណងភ្ជាប់រវាងពិភពទាំងពីរ។
ទ្រង់នាំសេចក្តីសុខសុភមង្គល និងការបន្តទាបខ្លួនរបស់ព្រះមកកាន់មនុស្ស
ហើយនាំមនុស្សឡើងទៅដលៃសារគុណបុណ្យរបស់ទ្រង់
ដើម្បីបង្កើនការផ្សព្វផ្សាយរបស់ព្រះ។ ព្រះគ្រីស្ទជាផ្លូវ ជាសេចក្តីពិត និងជាជីវិត។
ការដើរតាមទៅមុខ មួយដំណើរមុតងៗ ទាំងលំហក ទាំងយឺតយ៉ាវ ឆ្ងល់ទៅមុខ
និងឡើងខ្ពស់ នៅក្នុងផ្លូវនៃភាពបរិសុទ្ធ និងសេចក្តីបរិសុទ្ធនោះ
ជាការងារលំហក។ ប៉ុន្តែ ព្រះគ្រីស្ទបានរៀបចំយ៉ាងគ្រប់គ្រាន់
ដើម្បីបុរាណកម្មលាំងថ្មី
និងប្តូរធាតុភាពដ៏ទេវភាពទៅគ្រប់ដំណើរនៃការរីកចម្រើនក្នុងជីវិតដ៏ទេវភាព។
នេះហើយជាចំណេះដឹង
និងបទពិសោធន៍ដែលអ្នកទាំងឡាយនៅក្នុងការិយាល័យសុទ្ធត្រូវការ
ហើយគួរតែមាន បើមិនដូចនោះទេ
ពួកគេនាំមកនូវការគិតដៀលដល់បុព្វហេតុនៃព្រះគ្រីស្ទរៀងរាល់ថ្ងៃ»។ Testimonies,
volume 3, 193.

ការងារពុយាការីរបស់យ៉ូហាន ហាទីសុទ រួមមានការភ្ជាប់សម័យកាលនៃអ្វីដែលនៅលើផែនដី
ទៅនឹងទីបរិសុទ្ធនៅស្ថានសួគ៌។ ពាក្យដំបូងដលៃយ៉ូហានបាននិយាយ
នៃពេលវេលាគាត់បានឃើញព្រះយេស៊ូវជាលើកដំបូង គឺ៖

នៅថ្ងៃបន្ទាប់ យ៉ូហានឃើញព្រះយេស៊ូវយាងមកដលៃលោក ហើយមានបុរសសន្លឹកថា៖
«មើល! នេះជាកូនចៀមរបស់ព្រះ ដលៃដកហាបនៃលោកិយចក្រ»។ យ៉ូហាន ១:២៩។

ប៉ុន្តែ ទោះបីជាយ៉ូហានគួរកំណត់សម្គាល់អំពីការផ្តល់បុគ្គលិកអីស្រាអែលបុរាណទៅកាន់អីស្រាអែលខាងវិញញ្ញាណក៏ដោយ
ការយល់ដឹងរបស់គាត់អំពីការផ្តល់បុគ្គលនោះនោះមានកម្រិត។

ព្រះគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូល ដើម្បីបញ្ជាក់អំពីយ៉ូហានថា៖ «ប៉ុន្តែ
គឺអ្នករាល់គ្នាបានចេញទៅមើលអី? មើលហោរាមុនាក់ឬ? ហេតុ
ឧប្បហរាប់អ្នករាល់គ្នាថា ជាហោរា ហើយលើសជាងហោរាទៀតផង»។ យ៉ូហានមិនគ្រឿង
តែជាហោរាសម្រាប់បុរាណទុកជាមុនអំពីព្រឹត្តិការណ៍អនាគតប៉ុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែគាត់ក៏ជាបុគ្គលនៃចេតនាសន្តិសុខ
ពេញដោយព្រះវិញញ្ញាណបរិសុទ្ធជាដ៏ពិតប្រាកដ ហើយគួរឱ្យមានព្រះតែងតាំងឡើង
យអនុវត្តកិច្ចការពិសេសមួយក្នុងនាមជាអ្នកកែប្រែ
ដោយរៀបចំបុរាណវិទ្យាសម្រាប់ការទទួលព្រះគ្រីស្ទ។
ហោរាយ៉ូហានជាតំណាងដ៏រឹងមាំកាលទាំងពីរនោះ។

សាសនារបស់សាសន៍យូដា ដោយសារតែការបំបែកព្រះរបស់ពួកគេ
ភាគច្រើនមានតែពិធីបុណ្យប៉ុណ្ណោះ។ យ៉ូហានជាពន្ធុល្អិតជាង
ដល់គួរឱ្យមានតាមមកដោយពន្ធុល្អិតមួយផង។
គាត់គួរឱ្យរំលឹកទំនុកចិត្តរបស់បុរាណវិទ្យាបុរាណវិទ្យា ហើយនាំពួកគេទៅកាន់ការប្រើចិត្ត ដើម្បី
ប្រើពួកគេហេតុអ្វីមុនសម្រាប់ការយល់តម្លៃចំពោះព្រះរាជកិច្ចរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
។ ព្រះបាទបុរាណវិទ្យាទៅកាន់យ៉ូហានដោយការបណ្តុះបណ្តាលចិត្ត ដោយបំភ្លឺហោរានោះ
ដើម្បីប្រើពួកគេអាចដកស្រង់អបិយជនឱ្យ
និងសេចក្តីដឹងពីចេតនាដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់សាសន៍យូដាសម្រាប់ពួកគេ
ដល់តាមរយៈការបង្ហាញនូវសេចក្តីជឿនៃជំនាន់
ហេតុអ្វីមុនបុគ្គលប្រឆាំងបំបែកពួកគេ។

«សិស្សដ៏តូចបំផុតដែលបានដើរតាមព្រះយេស៊ូវ
ដែលបានឃើញអពុក្ខតហេតុទាំងឡាយរបស់ទ្រង់
និងបានស្តាប់មរតកនៃជំនឿនៃការបង្ហាញរបស់ទ្រង់
ហើយបានឮព្រះបន្ទូលនៃការល្អនៃលោកដែលបានហូរចេញពីបុរាណរបស់ទ្រង់
នោះមានសិទ្ធិពិសេសលើយ៉ូហាន ហេតុអ្វី? ព្រោះគាត់មានពន្ធុល្អិតជាង។
គាត់មានពន្ធុល្អិតជាងសេចក្តីទៀតបានភ្លឺឡើង
ឬនឹងភ្លឺឡើងលើបញ្ញារបស់មនុស្សមានហឫទ័យ ដែលបានផ្តល់ចុះឡើង
លើកលែងតែពន្ធុល្អិតដែលគួរឱ្យមាន និងកំពុងគួរឱ្យមានតាមរយៈព្រះអង្គ
ដែលជាពន្ធុល្អិតនៃលោកិយ។ ព្រះគ្រីស្ទ និងបេសកកម្មរបស់ទ្រង់
គួរឱ្យមានយល់ដឹងតែស្រាប់ប៉ុណ្ណោះ តាមរយៈយញ្ញបូជាដែលជាសូរមរណ៍។
សូមប្រើយ៉ូហានក៏បានគិតថា រាជ្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងស្ថិតនៅក្នុងយេស៊ូវ
ហើយថាទ្រង់នឹងបង្កើតនូវគម្ពីរនៃលោកិយនៃដី
ដែលរាជ្យរបស់នគរនោះនឹងបរិសុទ្ធ»។ Review and Herald, April 8, 1873.

សាក្សីបុរាណជាហោរាមុនគេនៃតំណាងដ៏រឹងមាំ ដែលគួរកំណត់សម្គាល់ការអនុវត្តតាមព្រះយាករណ៍
នៃការផ្តល់បុគ្គលតាមន័យគ្រប់គ្រងទៅកាន់ន័យវិញញ្ញាណផងដែរ។ លោកបានយល់ថា
ក្នុងយេស៊ូវគ្រីស្ទតាមន័យគ្រប់គ្រង មិនមែនជាក្នុងយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃព្រះយាករណ៍ទៀតទេ
ព្រោះនោះពេលនោះ វាបានផ្តល់បុគ្គលទៅជាយេស៊ូវគ្រីស្ទស្ថិតហើយ។

ដុបិតនាងអាការនេះ គឺជាកូនសីលាយនៃស្រុកអារ៉ាប៊ី
ហើយសរុបនឹងក្រុងយូសាឡីមដែលមាននៅឥឡូវនេះ
ហើយនាងកំពុងស្ថិតក្នុងចំណងជាមួយនឹងកូនៗរបស់នាង។
ប៉ុន្តែក្រុងយូសាឡីមដែលនៅខាងលើនេះ មានសិរីភាព
ហើយនាងជាមាតារបស់យើងទាំងអស់គ្នា។ កាឡាទី ៤:២៥, ២៦

ក្នុងជំពូកទីពីរនៃ ២ ថ្ងៃសៅរ៍នេះ ដោយយើងបានពិចារណានេះ ប៉ុលបានកំណត់ថា
រូបភាពតាមពុយញូជនៈ គឺជាអំណាចដែលយាត់រាងរួមហាលខាងវិញញ្ញាណ
មិនឲ្យឡើងកាន់បល្ល័ង្ករហូតដល់ឆ្នាំ ៥៣៨។ ក្នុងជំពូកនេះ គាត់កំណត់ថា
«មនុស្សនៃអំពើហាប» ដែលអង្គុយនៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះ គឺជា «ស្រីចេ»
ដដែលដដែលដានីយ៍ដែលបានកំណត់នៅក្នុងជំពូកទីដប់មួយ ខទីសាមសិបបួនមួយ។
ភស្តុតាងថា «ស្រីចេខាងជើង» ក្នុងខ្សែក្រវ៉ាត់ទាំងបួនមួយនៃ ដានីយ៍លេខ ១១
គឺជាស្រីចេហាល បានកុលាយជាគន្ថលិះក្នុងការបង្កកើតក្របខណ្ឌនៃសេចក្តីពិត
ដែលត្រូវបានប្រើដោយ Future for America
ចាប់តាំងពីការកើនឡើងនៃចំណេះដឹងក្នុងឆ្នាំ ១៩៨៩។

នៅក្នុងជំពូកដដែលនេះ ប៉ុលបានកំណត់អត្តសញ្ញាណកិច្ចច្បាស់លាស់របស់ក្រុងរួមពហុភព
ក្នុងការទប់ស្កាត់ការលេចឡើងនៃអំណាចសម្រេចហាប
រហូតដល់ពេលដែលក្រុងរួមពហុភពនឹងត្រូវបានដកចេញ
ហើយដោយរបៀបនេះបានកំណត់ថា «សេចក្តីប្រថាប់ផង» នៅក្នុងសៀវភៅដានីយ៍លេខ
គឺជាក្រុងរួមពហុភព។ សេចក្តីពិតនេះបានកុលាយជាកូនសោសំខាន់បំផុតដើម្បីបង្កកើត
គំរូរោងនៃសេចក្តីពិត
ដែលបានបង្កកើតឲ្យមានការកើនឡើងនៃចំណេះដឹងនៅក្នុងឆ្នាំ 1798។

ក្នុងបុរេវត្តសាស្ត្ររបស់ William Miller
សារនេះត្រូវបានប្រកាសនៅពេលដែលការផ្តល់បុគ្គលិកចលនា Philadelphian
ទៅកាន់ចលនា Laodicean ត្រូវប្រព្រឹត្តឡើង។ ក្នុងបុរេវត្តសាស្ត្ររបស់ Future for
America ឥឡូវនេះការផ្តល់បុគ្គលិកចលនា Laodicean ទៅកាន់ចលនា Philadelphian
កំពុងប្រព្រឹត្តឡើង។

សេចក្តីពិតដែលប៉ុលបានបង្ហាញនៅក្នុង ២ ថ្ងៃសៅរ៍នេះ
ដែលបានកំណត់អត្តសញ្ញាណការផ្តល់បុគ្គលិកចលនាតាមន័យអកុសល
ទៅកាន់រូបហាបខាងវិញញ្ញាណ
បានកុលាយជាគំរូរោងការណ៍សម្រាប់ការយល់ដឹងខាងទំនាយរបស់មីឡូលីវី។ ទាំងយ៉ូហាន
ហាទីសូន និងប៉ុល
ត្រូវបានលើកឡើងឡើងដើម្បីពន្យល់អំពីការផ្តល់បុគ្គលិកចលនាតាមន័យអកុសល
ទៅកាន់អ្វីដែលខាងវិញញ្ញាណ។ វិញ្ញាបនបត្រ មីឡូលីវី ត្រូវបានតំណាងជាគំរូដោយយ៉ូហាន
ហាទីសូន ហើយនៅក្នុងកិច្ចច្បាស់លាស់គាត់
រាជារឿងចាំបាច់ដែលគាត់ត្រូវស្គាល់ទំនាក់ទំនង និងការផ្តល់បុគ្គលិកចលនារួមហាប
និងរូបហាប
គឺជាការផ្តល់បុគ្គលិកចលនាត្រូវបានលើកឡើងឡើងដើម្បីកំណត់អត្តសញ្ញាណ។

នៅក្នុងព្រះគម្ពីរដានីយ៍លេខ មានការយល់ដឹងថា «ព្រះរាជកិច្ចប្រថាប់ផង» ចំនួនបួនលើក
ហើយរាតតែងតែនាំមុខនិមិត្តសញ្ញាមួយនៃអំណាចសម្រេចហាបជានិច្ច។

ក្នុងបរិបទនៃការផ្តល់បុគ្គលិកតាមទំនាយដដែលៗកំពុងពិចារណា ការយល់ដឹងទាំងបុរាណនោះ សុទ្ធជាជម្រើសបញ្ចូលការផ្តល់បុគ្គលិកតាមពុយញូផ្លូវនេះទៅក្នុងរូបខាងវិញ្ញាណ។ «ព្រះរាជកិច្ចប្រចាំថ្ងៃ» នៅក្នុងព្រះគម្ពីរដានីយ៍លែ គឺជាសច្ចក្តីពិតមួយក្នុងចំណោមសច្ចក្តីពិតទាំងឡាយដដែលគួរមានតំណាងនៃលទ្ធិតារាងទាំងពីរបស់ហាហាគុក ហើយដូច្នេះ វាជាសច្ចក្តីពិតមួយដូចជាមួយដដែលគួរមានការពារ; ជាសច្ចក្តីពិតមួយដដែលនៃទីបញ្ចប់នឹងគួរមានគូរហាំងដោយអលង្ការ និងកាក់ក្នុងក្បាល និងបន្ទាប់មក មិនមែនជាការចងនយឡើយដដែលសច្ចក្តីពិតគួរបំប៉ង ដដែលគួរមានតំណាងនៃលទ្ធិទាំងគំនូសពិសិដ្ឋបទាំងពីរ មានការគាំទ្រដោយការបំផុសគំនិតដោយផ្ទាល់នៃក្នុងសំណេរបស់ Ellen White។ ការបដិសេធសច្ចក្តីពិតមួយដូចជាមួយ (រួមទាំង «ព្រះរាជកិច្ចប្រចាំថ្ងៃ» ផងដែរ) គឺជាការបដិសេធអំណាចរបស់ព្រះវិញ្ញាណនៃទំនាយនៃពលេតមួយផងដែរ។

«បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានឃើញទាក់ទងនឹង “ប្រចាំថ្ងៃ” ថា ពាក្យ “យញ្ញបូជា” គឺជាពាក្យដដែលបុរាណប្រើប្រាស់មនុស្សមានបន្ទូលមេចូល ហើយមិនមែនជាប្រភេទបន្ទូលដើមទេ; ហើយព្រះអម្ចាស់បានប្រទានទស្សនៈគ្រឹមគួរ អំពីរាល់អស់អ្នកដដែលបានប្រកាសសម្បត្តិអំពីម៉ោងនៃការជំនុំជម្រះ។ កាលណាការប្រឡងមានស្រាប់ មុនឆ្នាំ 1844 សុទ្ធតែទាំងអស់បានប្រឡងគ្នាទៅទល់នឹងគ្រឹមគួរអំពី “ប្រចាំថ្ងៃ”; ប៉ុន្តែ តាំងពីឆ្នាំ 1844 មក ក្នុងភាពច្របូកច្របល់ ទស្សនៈផ្សេងៗគ្នាបានទទួលយក ហើយភាពងងឹត និងភាពច្របូកច្របល់ក៏បានតាមមក»។ Review and Herald, November 1, 1850.

អ្នកទាំងនោះ «ដដែលបានប្រកាសសម្បត្តិអំពីម៉ោងនៃការជំនុំជម្រះ» បានយល់ថា «ប្រចាំថ្ងៃ» ជានិមិត្តសញ្ញានៃសាសនាពហុទេវនិយម និង/ឬរួមបំបែកពហុទេវនិយម។ ការយល់ដឹងរបស់ពួកគេបញ្ចូលទាំងការពិតថា ពួកគេបានយល់ថា ពាក្យ «យញ្ញបូជា» មិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់ខ្មែរគម្ពីរនៃក្នុងសង្រ្គោះដានីយ៍លែនោះទេ ដដែលជាពាក្យគួរមានអ្នកបកប្រែព្រះគម្ពីរ King James បន្ទូលមេចូលដោយបុរាណប្រើប្រាស់មនុស្ស។ ការយល់ដឹងរបស់អ្នកគួរសក្តាយផ្សេងៗគ្នាបញ្ចូលផងដែរថា «ប្រចាំថ្ងៃ» តែងតែត្រូវបានបង្ហាញជាប់ទាក់ទងនឹងនិមិត្តសញ្ញាមួយក្នុងចំណោមនិមិត្តសញ្ញាពីរនៃអំណាចសម្តេចច្បាប់ ហើយថា សាសនាពហុទេវនិយម («ប្រចាំថ្ងៃ») តែងតែមកមុននិមិត្តសញ្ញាសម្តេចច្បាប់។ ពួកវាតែងតែត្រូវបានកំណត់អត្ថសញ្ញាណតាមលំដាប់ដដែលបានចូលមកក្នុងបុរាណសាស្ត្រពុយញូផ្លូវ។ សង្រ្គោះដានីយ៍លែ និងវិវរណៈ មិនដដែលបំបែកចេញពីលំដាប់បុរាណសាស្ត្រដដែលសាសនាពហុទេវនិយមមកមុនអំណាចសម្តេចច្បាប់ឡើយ ហើយនៃពលេសង្រ្គោះវិវរណៈណែនាំអំណាចបំផុតបំផុតបំផុតបំផុត គឺហោរាក្នុងក្បាល លំដាប់នោះតែងតែត្រូវបានរក្សាទុកជានិច្ច។

បើគ្មានសច្ចក្តីបង្កើនរបស់ប៉ូលថា អ្វីៗដដែលជាតាមអក្សរនៃពាក្យទំនាយបានផ្តល់ បុគ្គលនោះជាខាងវិញ្ញាណក្នុងកំឡុងពេលនៃលទ្ធិកាងទេ នោះនឹងបង្កើតឱ្យមានវិបត្តិមួយជាមួយនឹងការពុយញូផ្លូវរបស់ព្រះគ្រីស្ទអំពីការបំផុសពុយញូផ្លូវយូសាឡឹម ដដែលមាននៅក្នុងដំណឹងល្អទាំងអស់ លើកលែងតែយ៉ូហាន។ និមិត្តសញ្ញាពីររបស់សម្តេចច្បាប់ដដែលជាប់ជាមួយនឹង «ការថ្វាយប្រចាំថ្ងៃ» នៅក្នុងគម្ពីរដានីយ៍លែ គឺជា «អំពើគួរសមបំផុតនៃសច្ចក្តីសង្ឃឹម» និង «អំពើល្អនៃសច្ចក្តីសង្ឃឹម»។ និមិត្តសញ្ញាទាំងពីរនោះតំណាងឱ្យ

ការរំលងក្ដីតុល្យដលៃអនុញ្ញាតឲ្យអំណាចសមូតចេហ្នែសមុលាប់អុនកដលៃវាចាត់ទុកថាជាពួកអុនកបង្ករៀនខុសគោលលទ្ធផល គឺជាការរួមបញ្ចូលគុនារវាងសាសនាចក្រ និងរដ្ឋបដោយសាសនាចក្រកាន់កាប់អំណាចលើទំនាក់ទំនងនោះ។ ដូច្នេះដានីយ៍លៃតំណាងឲ្យការរួមបញ្ចូលគុនារវាងសាសនាចក្រ និងរដ្ឋបដលៃជារូបភាពនៃស្រុកសាហាររបស់សមូតចេហ្នែថាជាការរំលងក្ដីតុល្យនៃការបំផុលព្រហ្មសម្ព័ន្ធ។

ព្រះគម្មពីរកំណត់អត្តសញ្ញាណការផ្សាយបង្កគំរូបព្រះថាជាអំពើគួរសុអប់ខុពើមហើយការផ្សាយបង្កគំរូបព្រះទាំងអស់របស់អំណាចសមូតចេហ្នែគួរហានតំណាងដោយផ្ទៃសែបុប្ផិយបញ្ចូលព្រះរបស់វា ដលៃយ៉ូហានហៅថាសញ្ញាសមុគាល់នៃស្រុកសាហារ ហើយដានីយ៍លៃហៅថាអំពើគួរសុអប់ខុពើមដលៃធរើឲ្យបំផុលព្រហ្មសម្ព័ន្ធ។

ហើយពីមួយកន្លងចំណោមវា មានសុនដៃតូចមួយដុះចេញមក
ដលៃឋានករិនធំឡើងយ៉ាងខ្ពស់។ ទៅខាងត្បូង និងទៅខាងកើត
ហើយទៅកាន់ស្ករក៏ស្រស់បំពុល។ ហើយវាមានករិនធំឡើង
សូម្បីតែដល់កងទ័ពនៃស្តេចស្តេចផង; វាមានបោះទម្ងន់ខ្ពស់ៗនៃកងទ័ព
និងនៃផ្ទៃកាយទាំងឡាយចុះដល់ដី ហើយជាន់ឈូលើលិច្ឆកនោះ។ មនែហើយ
វាមានលើកខ្ពស់ឡើងធំ សូម្បីតែដល់មហេន្ទ្រជាការនៃកងទ័ព; ហើយដោយសារ
យញ្ញបូជាប្រចាំថ្ងៃត្រូវបានដកចេញ
ហើយទឹកនៃនៃទឹកក្បាលរបស់ទ្រង់ត្រូវបានបោះរំលំចុះ។
ហើយកងទ័ពមួយត្រូវបានបុគ្គលឲ្យវា បុគ្គលនឹងយញ្ញបូជាប្រចាំថ្ងៃ
ដោយព្រោះអំពើលង្វើ; ហើយវាមានបោះសេចក្តីពិតចុះដល់ដី;
វាមានបុព្វត្រូវការនោះ ហើយមានចម្រើនរាង។ ដានីយ៉ៃ 8:9-12។

យើងនឹងពិភាក្សាអំពីខ្លាំងនេះដោយលម្អិតជាងនេះនៅក្នុងអត្ថបទមួយផ្សេងទៀត ប៉ុន្តែនៅក្នុងខ្លឹមសារ អំណាចដ៏ល្បីលាស់លើកខ្ពង់ខ្ពស់និងឡើងប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ គឺជាក្រុងរ៉ូមព្រហ្មញ្ញសាសនា

ពេលដែលពួកគេបានប្រយោជន៍សម្រាប់ខ្លួននៅពេលកំណើតរបស់ខ្លួន ហើយបន្ទាប់មកទីបំផុតបានផ្ទេរដូចនោះនូវលទ្ធផលវិជ្ជាការ។ ខ្លួននោះចង់ថា «ដោយវា» (ក្រុងរ៉ូមព្រហ្មញ្ញសាសនា) «ការប្រចាំថ្ងៃត្បូងឆ្នាំនេះ»។

ពាក្យភាសាប្រើដ៏ល្បីលាស់បកប្រែថា «ដកចេញ» គឺ «rum» ហើយវាមានន័យថា «លើកឡើង និងលើកតម្កើង»។ ក្រុងរ៉ូមព្រហ្មញ្ញសាសនានិងលើកឡើង និងលើកតម្កើងសាសនាព្រហ្មញ្ញ ហើយនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ពួកគេបានផ្ទេរដូចនោះមែន។ នេះហើយជាមូលហេតុដែលពួកគេត្រូវបានហៅថា «ក្រុងរ៉ូមព្រហ្មញ្ញសាសនា»។

ឧបនុទាបបញ្ជាក់ថា រ៉ូម៉ានូ ហ្សានបុរាណ «កងទ័ព» (អំណាចយោធា) មួយ
ដ៏ល្បីល្បាញនិង ឬគួរឱ្យកត់សម្គាល់៖ «ការប្រជុំប្រចាំថ្ងៃ» (លទ្ធិពុទ្ធសាសនាបុរាណ)។
នេះគឺជាការពិតក្នុងបុរាណសាស្ត្រផងដែរ
ពីព្រោះកម្ពុជាយោធាគួរឱ្យសម្គាល់ថា បុរាណ
(ទោះបីនាងមិនដឹងមានកងទ័ពផ្ទាល់ខ្លួនក៏ដោយ) ដើម្បីបង្កើនការទប់ស្កាត់ដល់
លក្ខណៈដាក់លើការកើនឡើងរបស់នាងទៅកាន់អំណាច។

អំណាចនោះមានមកពីរូបបុរាណដែលគោរពព្រះពុទ្ធជាបុរាណិក។
អំណាចយោធាដែលនាងមានបុរេបុរាណ គួរមានបុរាណដល់នាងតាមរយៈ
«ការរំលងបញ្ញត្តិ» ពីព្រោះការរំលងបញ្ញត្តិដែលអនុញ្ញាតឱ្យនាងគ្រប់គ្រងលើកងទ័ពរបស់ស្តេចទាំងឡាយ ដែលមានលើកនាងឡើងលើបល្ល័ង្កកក្នុងឆ្នាំ 538 នោះ គឺជាការរំលងបញ្ញត្តិក្នុងការរួមបញ្ចូលគុណរាងសាសនាចក្រ និងរដ្ឋបាល ជាដំបូង រួមបុរាណដែលគោរពព្រះបរមសេនាបតីមានលើកឡើងក្នុងខន្ធបង្គំមួយ ដោយជូនដំណឹងដល់អ្នកសិក្សាថា រួមបុរាណនោះនឹងក្រោកឈរឡើងប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ ហើយថាវានឹងលើកតម្កល់សាសនាគោរពព្រះបរមសេនាបតី។

ខន្ធបង្គំទាបពិពណ៌នាអំពីអំពើលង្វង់នៃការរួមបញ្ចូលគុណរាងសាសនាចក្រ និងរដ្ឋបាលដែលមានអនុញ្ញាតឱ្យអំណាចប៉ាបឈ្នះ និងដកចេញនូវការទប់ស្កាត់ដល់រូបពហុបូជានិយមមានអនុវត្តប្រឆាំងនឹងនាង។ បុរេគុតិសាស្ត្រគាំទ្រការអនុវត្តន៍នៃខន្ធទាំងពីរនោះ។ «សេចក្តីបន្តបន្ទាប់» តំណាងឱ្យរូបពហុបូជានិយម គឺអំណាចដែលឈរឆ្លងនឹងព្រះគ្រីស្ទ ឬក៏សាសនាពហុបូជានិយមដែលគួរមានលើកតម្កល់ដោយរូបពហុបូជានិយម។ បន្ទាប់មក និមិត្តសញ្ញានៃ «សេចក្តីបន្តបន្ទាប់» គួរមានបន្តដោយអំណាចប៉ាប ព្រោះវាកំណត់អត្តសញ្ញាណអំពើលង្វង់សាសនាចក្រ និងរដ្ឋបាលដែលជាអធិបតីនៃអំណាចដល់អំណាចប៉ាបជាមួយនឹងកងទ័ពមួយ ដើម្បីបិទបិទការអាក្រក់របស់វា។ ការប្រើប្រាស់ «សេចក្តីបន្តបន្ទាប់» ជាលើកទីបីរបស់ដានីយ៉ែ គឺជាសំណួរដែលបង្កកើតចម្ងល់យ៉ាងមួយ ដែលជាសសសតម្រកកណ្តាលនៃអាដវីនទីស៊ីម។

បន្ទាប់មក ខ្ញុំបានប្រសិទ្ធពុន្ទរកកំពុងនិយាយ ហើយប្រសិទ្ធពុន្ទរកកំពុងនិយាយនិយាយទៅកាន់ប្រសិទ្ធពុន្ទរកកំពុងនោះដល់កំពុងនិយាយថា
«និមិត្តអំពីយុទ្ធសាស្ត្រប្រចាំថ្ងៃ និងអំពើលង្វង់ដែលនាំឱ្យមានការបំផ្លាញ ដើម្បីបិទបិទទាំងទីប្រសិទ្ធពុន្ទរ និងពលទ័ពឱ្យគ្រាន់ឈ្មួញក្រោមជើង នោះនឹងមានដល់កាលណា?» ដានីយ៉ែ 8:13

ក្នុងខន្ធនេះ សំណួរគួរមានសួរអំពីថា និមិត្តនោះនឹងមានរយៈពេលយូរប៉ុណ្ណា ដូចនេះហើយវាកំពុងស្រងូតចម្ងល់យ៉ាងមួយដែលបង្កហេតុអំពីរយៈពេល មិនមែនអំពីចំណុចមួយក្នុងពេលវេលាទេ។ សំណួរនេះមិនមែនសួរថា និមិត្តនោះនឹងមានសម្រេចនូវកាលបរិច្ឆេទណាទេ ប៉ុន្តែសួរថា រយៈពេលរបស់និមិត្តនោះមានប៉ុន្មាន។ ខន្ធនេះមិនមានសួរថា «ពេលណា?» ទេ ប៉ុន្តែសួរថា «យូរប៉ុណ្ណា?»។
និមិត្តនោះគឺអំពីអំណាចបំផ្លាញដែលផ្ទុកឱ្យសង្កត់សង្ខេបរបស់សាសនាមិនជឿព្រះ ដែលគួរមានតំណាងដោយ «ប្រចាំថ្ងៃ» និងអំពីអំណាចប៉ាបនិយម ដែលគួរមានតំណាងដោយការរំលងរបស់ស្តេចប៉ាប ដែលគួរមានបំពេញឡើងនូវពេលនា ងបុរេគុតិសាស្ត្រអំពីសហគមន៍ជាមួយស្តេចទាំងឡាយនៃនៃដី។
អំណាចបំផ្លាញទាំងពីរនោះ គឺសាសនាមិនជឿព្រះ បន្ទាប់មកប៉ាបនិយម គួរមានឱ្យជាន់ឈ្មួញទីសក្ការៈ និងពួកមុច្ចាស់ទ័ពអស់រយៈពេល «បុរាណគុណ»។

វាសំខាន់ណាស់ក្នុងការទទួលស្គាល់ថា ការជាន់ឈ្មួញទីសក្ការៈពិតប្រាកដ ដែលមានចាប់ផ្តើមនៃសម័យហាប៊ីឡូន

ហើយបន្តរហូតដល់ការបំផុសពាក្យក្នុងយូសាឡឹមដោយរ៉ូមមិនជឿនលើឆ្នាំ 70 គ.ស. នោះ គួរមានអនុវត្តដោយអំណាចមិនជឿចាប់តាំងពីដើមបុរេគ្រិស្តសតវត្សរ៍រហូតដល់ចុងបញ្ចប់ ។ ដូច្នេះ វាគឺជាសាសនាមិនជឿពិតប្រាកដក្នុងពហុវចនៈ ដលៃមានជាន់ឈ្មួញទីសក្ការៈពិតប្រាកដ និងពលបរិវារពិតប្រាកដ (បុរាណសាស្ត្ររបស់ពួកគេ)។ ប៉ុន្តែវាមិនខាងវិញ្ញាណមានជាន់ឈ្មួញយូសាឡឹមខាងវិញ្ញាណ និងអ៊ីស្រាអែលខាងវិញ្ញាណ។

ប៉ុន្តែ ទីលានដលៃនលើខាងក្រៅព្រះវិហារ ចូរទុកវាចោលទៅ ហើយកុំវាស់វែង ព្រោះវាគួរមានបុគ្គលិកសាសន៍ដទៃហើយ; ហើយទីក្នុងបរិសុទ្ធនោះពួកគេនឹងជាន់ឈ្មួញអស់រយៈពេលស៊ីបពីរខែ។ ហើយយើងនឹងប្រទានអំណាចដល់សាក្សីទាំងពីររបស់យើង ហើយពួកគេនឹងចូលដៃព្រះបន្ទូលទុកជាមុនអស់មួយពាន់ពីររយហុកសិបចុងដៃ ដោយសូលៀកពាក់សំពត់ហាវ។ វិវរណៈ ១១:២, ៣។

យ៉ូហាន ហាទីសូ គឺជាហោរាតំណភ្ជាប់មុនាក់ ដលៃមានកំណត់សម្គាល់ការផ្តល់បុគ្គលិកសាសន៍សម័យការគ្រប់គ្រងពីទីបរិសុទ្ធនោះផងដែរ នៅកាន់ទីបរិសុទ្ធនោះស្ថិត ដោយមិនមានដឹងអំពីភាពពេញលេញនៃកិច្ចការរបស់គាត់ឡើយ។ ប៉ុន្តែ គឺជាហោរាតំណភ្ជាប់មុនាក់ ដលៃមានកំណត់សម្គាល់ការផ្តល់បុគ្គលិកសាសន៍សម័យការគ្រប់គ្រងពីអ៊ីស្រាអែលតាមន័យគ្រប់ (ពួកពលបរិវារ) ទៅកាន់អ៊ីស្រាអែលខាងវិញ្ញាណ។ ក្នុងយូសាឡឹមដលៃគួរមានជាន់ឈ្មួញអស់រយៈពេលស៊ីបពីរខែ ដោយគឺជាយូសាឡឹមខាងវិញ្ញាណ។

«អំឡុងពេលដលៃមានរៀបរាប់នោះទីនេះ—ស៊ីបពីរខែ» និង «មួយពាន់ពីររយហុកសិបចុងដៃ»—គឺដូចគ្នា ទាំងពីរកំណត់សម្គាល់រយៈពេលដលៃក្នុងជំនួញព្រះគ្រីស្ទក្នុងការគ្រប់គ្រងក្នុងរ៉ូម។ រយៈពេល 1260 ឆ្នាំនៃអំណាចកំពូលរបស់សម្តេចប៉ាបមានចាប់ផ្តើមនៅ គ.ស. 538 ដូច្នេះហើយគួរបញ្ចប់នៅឆ្នាំ 1798។ នៅពេលនោះ កងទ័ពហាវងមួយបានចូលទៅក្នុងក្រុងរ៉ូម ហើយបានផ្ទេរឱ្យសម្តេចប៉ាបក្រោយជាអ្នកកាន់សិរី ហើយលោកមានសុលាប័ននៅក្នុងការនិរទេស។ ទោះបីជាក្រោយមកបន្តតិចមានការផ្ទេរសិរីសម្តេចប៉ាបថ្មីមុនាក់ក៏ដោយ ក៏វា នានុក្រមសម្តេចប៉ាបមិនដលៃអាចប្រើអំណាចដលៃខ្ពង់ខ្ពស់បានពីមុនមកមានទៀតឡើយ»។ The Great Controversy, 266.

ប៉ុន្តែមានបញ្ហាដាក់ថា នៅក្នុងការផ្តល់បុគ្គលិកដលៃមានកំណត់សម្គាល់ក្នុងបុរេគ្រិស្តសតវត្សរ៍នៃយើងក្នុង ក្នុងយូសាឡឹមខាងវិញ្ញាណ ដលៃ «នៅខាងលើ» មានក្រោយជាមួយដលៃព្រះទ្រង់មានផ្ទេរសិរីសម្តេចប៉ាបនាមរបស់ទ្រង់ ហើយក្នុងយូសាឡឹម តាមន័យអកុសលបំផ្លាញយូសាឡឹមនៃនាយព្រះគម្ភីរតទៅទៀត។

ដូច្នេះ អាហ្មតារ នេះជាក្នុងសីលធម៌នៃស្រុកអាហ្មប៊ី ហើយសរុបនឹងក្នុងយូសាឡឹមដលៃមាននៅឥឡូវនេះ ហើយកំពុងស្ថិតនៅក្នុងភាពជាទាសករជាមួយនឹងកូនៗរបស់នាង។ ប៉ុន្តែ ក្នុងយូសាឡឹមដលៃនៅខាងលើ មានសិរីភាព ដលៃជាមាតានៃយើងទាំងអស់គ្នា។

សចកុតិពិតនេះ គឺសំខាន់យ៉ាងខ្លាំងដល់ស្រូវយល់ឲ្យត្រឹមត្រូវ
ហើយការយកក្នុងយូសាឡឹមតាមអកុសរមកអនុវត្តជានិមិត្តរូបនៃនាយព្រះគម្ភីរ
គឺជាផ្នែកមួយនៃការបោះបង្អួចនៃពួកយស្មើយអិតមានបង្កកើតឡើង
ដើម្បីបំផ្លាញសចកុតិពិតថា សុតចេញបែបនៃក្បួនរួម គឺជាអានទីគ្រីស្ទ។
សចកុតិបង្កើនមិនពិតនោះ
បង្កកើតឲ្យមានជំនឿមួយនៃក្នុងពួកបុគ្គលស្មើយដល់មានកុបតំជំនឿ
ដល់អនុញ្ញាតឲ្យពួកគេមើលទៅកាន់ជាតិសាសន៍យូដាសម័យទំនើបនៃអិស្រាអែល
ដោយខុសឆ្គង ថាជានិមិត្តរូបនៃនាយ។ ក្នុងយូសាឡឹមតាមអកុសរ
មានលំដាប់ក្នុងយូសាឡឹមរបស់ព្រះតាំងពីសម័យយ៉េរូសាឡឹម។

ក្នុងយូសាឡឹមមិនមែនជាទីកន្លែងបរិសុទ្ធច្បាច់ឡើយ។
បណ្តាសារបស់ព្រះសូចិតលើវា ដោយសារការបដិសេធ និងការឆ្កោមព្រះគ្រីស្ទ។
សូមខ្មោចដឹងពីកំហុសនៃជាប់លើវា
ហើយវានឹងមិនកុលាយជាទីកន្លែងបរិសុទ្ធច្បាច់ឡើយ
រហូតដល់វាត្រូវបានសម្អាតដោយក្នុងបន្ទុកនៃស្មោះស្អាត។
នៅពេលដែលផែនដីនេះ ដល់ស្រូវបណ្តាសាដោយអំពើហាប
ត្រូវបានបន្តបន្ទុកចេញពីគ្រប់សូនាមបុរាណកំណើតហាប
ព្រះគ្រីស្ទនឹងយាងមកឈរលើកំណើតអំពីមុតនៃច្បាច់។
នៅពេលដែលព្រះហឫទ័យសម្អាតលើវា វានឹងបំបែកចេញពីគ្នា
ហើយកុលាយជាទីទួលទំនាបដ៏ធំមួយ ដល់ស្រូវបានរៀបចំសម្រាប់ទីក្នុងរបស់ព្រះ។ Review
and Herald, July 30, 1901.

សារៈសំខាន់នៃការបង្កើនកែវងក្នុងយូសាឡឹមតាមពុយញូជនៈ
និងក្នុងយូសាឡឹមខាងវិញ្ញាណ នឹងត្រូវបានលើកមកពិចារណា
នៅពេលយើងពិចារណាព្រះបន្ទូលទំនាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទអំពីចុងបញ្ចប់នៃលោកិយ។
លើកទីបួនដល់ដានីយ៉ៃលើកំណត់អត្ថបទវិញ្ញាណ «ការប្រចាំថ្ងៃ»
គឺសូចិតនៃក្នុងជំពូកទីដប់មួយ។

ហើយកងទ័ពនឹងឈរនៅខាងគាត់ ហើយពួកវានឹងបំផ្លាញទីបរិសុទ្ធដ៏ដឹងមាំ
ហើយនឹងដកយកយញ្ញបូជាប្រចាំថ្ងៃចេញ
ហើយពួកគេនឹងដាក់អំពើស្មោះបំផ្លាញដល់បង្កកើតឲ្យសង្គាត់ផ្សេងៗ ដានីយ៉ៃលើ 11:31។

ខនេះកំពុងកំណត់អត្ថបទវិញ្ញាណការងាររបស់មិនជឿព្រះ
ក្នុងការដាក់ស្តាប់នាប៉ាបឲ្យអង្គុយលើបល្ល័ង្កនៃផែនដី ក្នុងឆ្នាំ 538។ "ដទៃត"
តំណាងឲ្យកម្ពុជាយោធារបស់មិនជឿព្រះ ដល់មានក្រណាត់ឆ្នាំប្រាំបួន
ចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងកុល្យវិស សុតចេញផែនហ្សង់ ក្នុងឆ្នាំ 496។
សុតចេញវិបុលសង្ខេបនៃការដើម្បីការដាក់ស្តាប់នាប៉ាបបន្ទាប់ពីកុល្យវិស
ប៉ុន្តែខនេះកំពុងកំណត់អំពីរឿងបួនយ៉ាងដល់សុតចេញវិបុល (ដទៃត) មានផ្ទៃសម្រាប់ប៉ាប
បន្ទាប់ពីពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើល្មើស ដោយបង្កកើតសម្ព័ន្ធភាពរវាងសាសនាចក្រ
និងរដ្ឋ ជាមួយនឹងស៊ីវិលស្មោះឡើយ។

ក្រោយពីពួកគេបានឈរលើឆ្នាំប្រាំបួនសុតចេញវិបុល នោះពួកគេបាន «បំពុល»
ប្រព្រឹត្តិក្នុងរូប ដល់ជានិមិត្តរូបនៃកម្ពុជាយ៉ាងរបស់ទាំងរួមហោរា និងរួមប៉ាប។

ការបំពុលដល់ខគម្ពីរនេះមាននិយាយ

ត្រូវបានអនុវត្តតាមកងហើយមុតងទៀតតាមរយៈឆន្ទាទាំងឡាយ

ខណៈដែលទីក្រុងរ៉ូមត្រូវបាននាំឱ្យស្ថិតក្នុងការរាយការណ៍ជាបន្តបន្ទាប់។

ស្ថិតចេញពីបន្ទប់នោះ (ដទៃ) ក៏នឹង «ដកហូតបូជាប្រចាំថ្ងៃ» ផងដែរ។

ពាក្យហើយដែលត្រូវបានបកប្រែថា «ដកហូត» ក្នុងខនេះ មិនមែនជា «rum»

ដូចនៅក្នុងជំពូកទី៨១។ ក្នុងខនេះ ពាក្យដែលត្រូវបានបកប្រែថា «ដកហូត» គឺ «sur»

ហើយមានន័យថា ដកចេញ។ ដទៃរបស់ស្ថិតចេញពីបន្ទប់នោះ នឹងដកចេញការតស៊ូរបស់សាសនា

ហោរាដែលប្រឆាំងនឹងការកើនឡើងនៃអំណាចសម្បត្តិចេញបាប នៅឆ្នាំ 508។

បន្ទាប់មក នៅឆ្នាំ 538 ដទៃទាំងនោះនឹងតាំងសម្បត្តិចេញបាបលើបុគ្គលិកផ្ទៃក្នុងនៃខន។

បន្ទាប់មក នៅក្រុមប្រឹក្សានៃ Orleans ក្នុងឆ្នាំដដែលនោះ

សម្បត្តិចេញបាបមានអនុវត្តច្បាស់លាស់ផងដែរ។

ថ្ងៃអាទិត្យជាថ្ងៃសម្រាប់ថ្ងៃបង្កប់ គឺជាអ្វីដែល Sister White ហៅថា សប្តិរ័ត្ន "រូបព្រះ"

ហើយការថ្ងៃបង្កប់រូបព្រះ គឺជានិយមន័យព្រះគម្ពីរដ៏ពេញលេញនៃពាក្យ

"អំពើគួរសមបំផុត"។ នៅក្នុងឆ្នាំ 538 អាជ្ញាធរក្រុងរ៉ូមហោរា

បានដាក់អំពើគួរសមបំផុតដែលបង្កើតការស្អាតស្អំរៀងរាល់ថ្ងៃ។

«អស់អ្នកណាដែលនឹងលើកតម្កល់

ហើយថ្ងៃបង្កប់ថ្ងៃសប្តិរ័ត្នបញ្ចប់ព្រះគុលដៃគុលាយ

គឺជាថ្ងៃមួយដែលព្រះមិនបានប្រទានពរឱ្យ ទាំងនោះកំពុងជួយអារក្ស និងទេវតារបស់វា

ដោយអស់ពីអំណាចនៃមគ្គុទ្ទាតនៃព្រះបាទប្រទានឱ្យពួកគេ

ប៉ុន្តែពួកគេបានបង្កើនវាទៅប្រព្រឹត្តក្នុងរបៀបខុស។

ដោយមានទទួលបានការជំរុញពីពិញ្ញាណមួយផ្សេងទៀត

ដែលផ្ទុកឱ្យការវិនិច្ឆ័យយល់ឃើញរបស់ពួកគេដើម្បីខ្វាក់ ពួកគេមិនអាចយឺតយ៉ាវថា

ការលើកតម្កល់ថ្ងៃអាទិត្យ គឺជាស្នាដៃរបស់សាសនាចក្រកាតូលិកទាំងស្រុង»។

Selected Messages, book 3, 423.

ទំនាយ និងប្រវត្តិសាស្ត្រគាំទ្រដល់ការអនុវត្តដែលយើងទើបតែបានកំណត់សម្រាប់ខនីសា

មសិបមួយ។ នៅពេលយើងនិយាយថា ទំនាយគាំទ្រការអនុវត្តនេះ

នោះយើងកំពុងសំដៅទៅលើការពិតថា

មានទំនាយផ្សេងទៀតដែលពិភាក្សាអំពីអង្គហេតុដូចគ្នាទាំងនេះ

ដោយមិននាំយកវាចូលមកក្នុងការពិភាក្សានៅពេលនេះឡើយ។ លើកទីបួន

និងជាលើកចុងក្រោយដែលដានីយ៍លើប្រព័ន្ធពាក្យ «ការប្រចាំថ្ងៃ»

គឺមាននៅក្នុងជំពូកទី៥៦។

ហើយចាប់ពីពេលដែលយកការប្រចាំថ្ងៃចេញ

ហើយដាក់ការគួរសមបំផុតដែលបង្កឱ្យស្អាតស្អំឡើង

នោះនឹងមានមួយពាន់ពីររយក្នុងសិបថ្ងៃ។ មានពហើយ អ្នកដដែលរង់ចាំ

និងមកដល់មួយពាន់បីរយសាមសិបប្រាំថ្ងៃ។ ដានីយ៍លើ 12:11, 12។

ទំនាយ និងប្រវត្តិសាស្ត្រគាំទ្របញ្ជាក់ថា នៅក្នុងឆ្នាំ 508

ការតស៊ូប្រឆាំងនឹងការឡើងកាន់អំណាចរបស់សម្បត្តិចេញបាប បានបញ្ចប់ជាសារសំខាន់

នៅពេលដែលឧបសគ្គភូមិសាស្ត្រចុងក្រោយក្នុងចំណោមបី (ពួកហ្វូតូត)

ត្រូវបានដកចេញ ដូចដែល ដានីយ៍លើ ជំពូក 7 បានកំណត់អត្តសញ្ញាណ។

ឧញ្ញ្យាសពិចារណាអំពីសុនដៃទាំងនោះ ហើយ មើល!
មានសុនដៃតូចមួយទៀតកើតឡើងមកក្នុងចំណោមទាំងនោះ ដលៃនដៃមុខ
សុនដៃដើមបីត្រូវបានដកឡើងទាំងបួស; ហើយ មើល!
ក្នុងសុនដៃនេះមានកូនកែដូចជាកូនកែមនុស្ស ហើយមានមាត់មួយនិយាយពាក្យធំៗ។
ដានីយ៍លែ 7:8។

សុនដៃបីដលៃត្រូវបានដកចេញ ត្រូវបានបង្ហាញជាប្រភពនៃលើតារាងបរិសុទ្ធទាំងពីរ
ហើយនៃពេលវេលាសត្វភូមិសាស្ត្រទីបីក្នុងចំណោមទាំងបីនោះ
ត្រូវបានបណ្តេញចេញពីក្នុងរ៉ូម នៅក្នុងឆ្នាំ 508
ការតស៊ូប្រឆាំងនឹងការកើនឡើងនៃអំណាចសម្តេចប៉ាបក៏ត្រូវបានដកចេញផងដែរ។
ការតម្កល់ឡើងដលៃត្រូវបានយោងក្នុងខទីដប់មួយ
តំណាងឲ្យរយៈពេលសាមសិបឆ្នាំរវាង 508 និង 538។ វាកំណត់សម្គាល់រយៈពេលសាមសិបឆ្នាំ
ដលៃក្នុងនោះការត្រៀមរៀបចំសម្រាប់ការបង្កើតមនុស្សនៃពិហបឲ្យសុចិត្តនៃ
ក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះ ត្រូវបានបំពេញសម្រេច។

ពាក្យដលៃបានបកប្រែថា «ដកចេញ» ក៏គឺជា «sur» ផងដែរ ដលៃមានន័យថា ដកចេញ
ហើយនៃឆ្នាំ 508 ការតស៊ូប្រឆាំងនឹងការលើកឡើងនៃអំណាចសម្តេចប៉ាប
ត្រូវបានដកចេញ (យកចេញ)។ ចាប់ពីកាលបរិច្ឆេទនេះ មួយពាន់ពីររយក្នុងសិបឆ្នាំ
នាំអនុក្រងដលៃឆ្នាំ 1798 និងប្រសស្តីលំដាប់នៃអំណាចសម្តេចប៉ាប។
មួយពាន់បីរយសាមសិបប្រាំបួន នាំអនុក្រងដលៃការខកចិត្តលើកដំបូង
និងការចាប់ផ្តើមនៃពេលវេលានៃចុងបំផុតនៃឆ្នាំ 1843។
ខនសេន្យាព្រះពរមួយដលៃអនុក្រងលៃ «មកដលៃ» ឆ្នាំ 1843។ ពាក្យ «មកដលៃ» មានន័យថា
ប៉ះ។ ចុងដៃបួននៃឆ្នាំ 1844 សម្គាល់ការខកចិត្តលើកដំបូង
ប៉ុន្តែចុងច្រវែងក្រោយនៃឆ្នាំ 1843 ប៉ះនឹងខណៈដំបូងនៃឆ្នាំ 1844។
ចុងច្រវែងក្រោយនៃមួយឆ្នាំ ប៉ះនឹងចុងដៃបួននៃឆ្នាំបន្ទាប់។
ព្រះពរដលៃទាក់ទងនឹងកាលបរិច្ឆេទនេះ ត្រូវបានគាំទ្រដោយបុរេគតិសាស្ត្រ និងទំនាយ។

យើងនឹងបន្តការពិចារណារបស់យើងអំពីសារៈសំខាន់នៃ «ការប្រចាំចុងដៃ»
ក្នុងនាមជាសច្ចៈគតិពិគម្ភល្មមនៃមួយ នៅក្នុងអត្ថបទបន្ទាប់។

«សារទាំងអស់ដលៃបានប្រទានចាប់ពីឆ្នាំ 1840-1844
ត្រូវបានឲ្យមានអានុភាពខ្ពស់ក្នុងឡើងវិញនៃពេលវេលា
ព្រោះមានមនុស្សជាច្រើនដលៃបានហត់បង់ទិសដលៃរបស់ខ្លួន។
សារទាំងនេះត្រូវទៅដលៃគ្រប់ក្រុមជំនុំទាំងអស់។»

ព្រះគ្រីស្ទមានព្រះបន្ទូលថា៖ «កូនកែរបស់អូនករណ៍គុនាមានពរ
ព្រោះវាមើលឃើញ ហើយត្រូវចៀករបស់អូនករណ៍គុនាមានពរ ព្រោះវាស្តាប់ឮ។ ដូច្នេះ
ឧញ្ញ្យាសអូនករណ៍គុនាជាបុរាណថា ពួកហោរាជាច្រើន និងមនុស្សសុចិត្តជាច្រើន
បានប្រទានដលៃយើងការទាំងនេះដលៃអូនករណ៍គុនាកំពុងឃើញ
តម្លៃនៃសារយើងឡើយ ហើយចង់ឮការទាំងនេះដលៃអូនករណ៍គុនាកំពុងឮ
តម្លៃនៃសារឡើយ» [ម៉ាថាយ 13:16, 17]។
កូនកែទាំងឡាយដលៃបានឃើញអំពីដលៃត្រូវបានឃើញនៅក្នុងឆ្នាំ 1843 និង 1844
មានពរ។

«សារនោះគួរមានបុរទានហើយ។
ហើយមិនគួរមានការពន្យារពេលណាមួយក្នុងការបុរកាសសារនោះឡើយវិញទេ
ពីព្រោះសញ្ញាសម័យកាលកំពុងតែបំពេញឡើង;
កិច្ចការបិទបញ្ចប់គួរតែមានអនុវត្ត។
កិច្ចការដ៏ធំមួយនឹងគួរមានផ្ទុកក្នុងរយៈពេលខ្លី។ មិនយូរប៉ុន្មាន
សារមួយនឹងគួរមានបុរទានតាមការតែងតាំងរបស់ព្រះ
ដល់នឹងពង្រីកឡើងជាសម្រកយ៉ាងខ្ពស់។ បន្ទាប់មក
ដានីយ៍លើនឹងឈរនៅក្នុងចំណែករបស់គាត់ ដើម្បីផ្តល់សក្ខីកម្មរបស់គាត់។»
Manuscript Releases, volume 21, 437.